

X19

Een Bijbelstudie van Br. Braaksma over:

Het leven vervuld met de Heilige Geest.

Wij beginnen met het onderwerp: Het leven van de discipelen van Jezus Christus vóór en ná de uitstorting van de Heilige Geest, waar voor wij lezen Joh. 36 vers 1 - 15, een gedeelte van de laatste rede, die de Here Jezus uitsprak tot Zijn discipelen vóór Zijn kruisdood: "Dit heb Ik tot u gesproken, opdat gij niet ten val komt. Men zal u uit de synagoge bannen; ja, de ure komt, dat een ieder, die u doodt, zal menen Gode een heiligen dienst te bewijzen. En dit zullen zij doen, omdat zij noch den Vader, noch Mij kennen, Maar deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat, wanneer hun uur komt, gij u moogt herinneren, dat Ik ze u gezegd heb. Doch dit heb Ik u niet van het begin aangezegd, omdat Ik bij u was. En nu ga Ik heen tot Hem, die Mij gezonden heeft, en niemand van u vraagt Mij: Waar gaat Gij heen? Maar omdat Ik dit tot u gesproken heb, heeft droefheid uw hart vervuld. Doch Ik zeg u de waarheid: Het is beter voor u, dat Ik heenga. Want indien Ik niet heenga, kan de Trooster niet tot u komen, maar indien Ik heenga, zal Ik Hem tot u zenden. En als Hij komt, zal Hij de wereld overtuigen van zonde en van gerechtigheid en van oordeel; van zonde, omdat zij in Mij niet geloven; van gerechtigheid, omdat Ik heenga tot den Vader en gij Mij niet langer ziet; van oordeel, omdat de overste dezer wereld geoordeeld is. Nog veel heb Ik u te zeggen, maar gij kunt het thans niet dragen; doch wanneer Hij komt, De Geest der waarheid, zal Hij u den weg wijzen tot de volle waarheid, want Hij zal niet uit Zichzelf spreken, maar al wat Hij hoort, zal Hij spreken en de toekomst zal Hij u verkondigen. Hij zal Mij verheerlijken, want Hij zal het uit het Mijne nemen en het u verkondigen. Al wat de Vader heeft, is het Mijne; daarom zeide Ik: Hij neemt uit het Mijne en zal het u verkondigen. Als wij een ogenblik willen stil staan bij het leven van de discipelen van de Here Jezus, vóór de uitstorting van de Heilige Geest en het leven van hen daarna, dan vinden wij zelfs al bij een oppervlakkige beschouwing, wat een wondervolle verandering plaats had gegrepen in deze levens. De Here Jezus zegt in vers 6 en 7: "Maar omdat Ik dit tot u gesproken heb, heeft droefheid uw hart vervuld. Doch Ik zeg u de waarheid: Het is beter voor u, dat Ik heenga. Want indien Ik niet heenga, kan de Trooster niet tot u komen, maar indien Ik heenga zal Ik Hem tot u zenden". De Here Jezus sprak dus over Zijn heengaan nadat Hij bijna drie en een half jaar met hen was geweest. En de Heer zag, hoe zij met droefheid daarover vervuld waren, en dat kunnen wij ons levendig voorstellen. Want wat moet het wonderbaar geweest zijn, om zo iedere dag persoonlijk met Jezus te zijn omgegaan! Hij sprak met hen immers en leerde hen wonderbare dingen; Hij bad met hen en leidde en bewaarde hen iedere dag en liet hen ook met Hem medewerken, waartoe Hij hun Zijn kracht en volmacht gaf. En zo was Hij voor hen elke dag een levend Voorbeeld in leven en werken. Denkt u zich een ogenblik in, hoe Hij, die met de Vader eeuwig God is, de eeuwige Zoon van God, door Wien de Vader alle dingen heeft gemaakt en geschapen, met hen een zo intieme omgang gehad had en nu van hen weg zou gaan. Dan kunnen wij het ons levendig voorstellen, hoe droefheid hen vervulde. En dat niet alleen, maar de Here Jezus had ook nog daarbij gezegd, dat zij dat wonderbare werk, dat Hij begonnen was, moesten voortzetten; en vooral dat laatste werk, dat nu zou komen en waarvoor Hij eigenlijk was gekomen, n. l. dat grote werk Gods op het kruis van Golgotha, waar Hij Zichzelf als een smetteloos Offer aan God zou geven, om voor ons in den dood te gaan en daarna uit de doden op te staan en terug te keren tot de Vader. Nu had Hij daar wel van gesproken, maar zij verstonden dat nog niet, want zij konden het ook nog niet verstaan, al zeide Hij wel, dat zij als Zijn getuigen de grondleggers moesten worden van de nieuwe Gemeente, die Hij nu ging bouwen in en op Zichzelf.

Dat wonderbare leven, dat Hij nu geopenbaard had op aarde, was gekenmerkt door een wondervolle vrede. Hij had immers gezegd: "Mijn vrede geef Ik u, Mijn vrede laat Ik u, een vrede gelijk de wereld die niet kan geven". En dat leven zou ook vol van blijdschap zijn en van Goddelijke kracht, opdat zij dezelfde dingen doen zouden, die Hij had gedaan, ja zelfs nog meer dan deze; een leven vol van vruchtbaarheid, zoals Hij hun had geleerd van de ranken aan de wijnstok. Maar dat leven zou zich ook kenmerken door vol te zijn van de liefde van God en daarom ook een éénheid onder elkander. Dat leven moest dus voor hen worden: een leven van vrede, blijdschap, kracht, vruchtbaarheid, van liefde en van éénheid. En nu kunnen wij goed begrijpen, dat de discipelen vol droefheid waren, want hoe zouden zij zulk een leven kunnen gaan leven, terwijl zij die drie en een half jaar, dat Hij bij hen was, zoveel nederlaag hadden gekend in hun leven, dat dus helemaal niet beantwoordde aan dat leven, dat zij straks moeten leven, als Hij weg was. Daarom had droefheid hun harten vervuld, want als zij dat leven al niet hadden kunnen leven, toen de Here Jezus dagelijks bij hen was, hoe moest het dan gaan, als Hij weg was? Dat was een onmogelijke opgave! En daarom kwam dat woord van Jezus. Hij zag, zoals Hij alles ziet en weet; Hij kent immers het diepst van ons wezen. Want bovendien had Jezus nog gezegd, dat dat leven ook gekenmerkt zou zijn van lijden, van vervolgingen en beproevingen, zelfs van gewelddadige dood. Ook daarom had droefheid hun hart vervuld, want zoveel

zelfkennis hadden zij wel, dat zij wisten nooit en te nimmer dat te kunnen opbrengen, maar dat het een volledig falen zou worden! En Jezus wist dat, Hij kende hun hart. En dan geeft Hij hun een antwoord, hoe dat plaats zal vinden in vers 6 en 7: "Maar omdat Ik dit tot u gesproken heb, heeft droefheid uw hart vervuld. Doch Ik zeg u de waarheid; Het is beter voor u, dat Ik heenga. Want indien Ik niet heenga, kan de Trooster niet tot u komen, maar indien Ik heenga, zal Ik Hem tot u zenden". Hier lag het geheim!

Zij verstonden op dat moment er nog niet veel van. Hoe kon het nu beter zijn, dat Hij van hen weg zou gaan, en dat er een Ander voor in de plaats zou komen. Maar die Ander, die nu zou komen, was de volheid van Gods Geest, die Jezus zou zenden van de Vader. En wat zou Die gaan doen? In deze Heilige Geest zouden allen gedoopt worden en met Hem worden vervuld. En wat vond daardoor plaats? Het almachtigste wonder, dat zij, gewone mensen van vlees en bloed, met al hun zondige trekken, een levende verbinding zouden krijgen met de levende Verlosser en Heer in de hemel, Die drie en een half jaar, dat Hij bij hen was, was Hij wel bij hen en naast hen, maar zij hadden slechts een uitwendige Heer, die alleen van buiten af op hen kon inwerken en tot hen kon spreken. En daarom bleven zij eigenlijk dezelfde, die zij waren. En al bewaarde de Heer hen wel en leidde hen, maar op hun hart bleef altijd die oude mens tronen. Maar nu kwam dat geweldige grote, waarvan Jezus hier spreekt: "het is beter voor u dat Ik heenga, want indien Ik niet heenga, kan de Trooster niet tot u komen". Want dan zou deze levende Verlosser direct met hen verbonden worden door de Heilige Geest. Is dat niet wonderbaar?

Maar er zou nog meer daardoor tot stand komen; er zou niet alleen een directe levende verbinding komen tussen de levende Heer in de hemel en hen hier op aarde, maar ook zou daardoor, als zij straks vervuld zouden worden met de Heilige Geest, het eigen ik, de oude mens van de troon, van hun hart, gaan door de kracht van de Heilige Geest. Want een leven vervuld met de Heilige Geest is: dat Christus op de troon van ons hart komt te zitten, dat Hij ons leven wordt: niet meer ik, maar Christus leeft in mij.

Het derde geweldige, wat plaats zou vinden, als die Trooster zou komen, zou zijn, dat Hij hen allen zou dopen in de Heilige Geest tot één lichaam, en dat zou het Lichaam van Jezus worden, waarvan Jezus het Hoofd is. De Here Jezus zou dus niet alleen op het hart komen tronen van iedere gelovige, maar Hij zou al die gelovigen samenbinden in één wonderbaar levend organisme, Zijn Lichaam, waarvan Hij het Hoofd is.

Als wij in de vier evangeliën het leven van de apostelen gadeslaan, toen zij drie en een half jaar met de Here Jezus wandelden, dan zien wij, dat hun leven nog echt dat van de natuurlijke mens was. Deze apostelen waren dus geen buitengewone mensen, maar doodgewone Adamskinderen, die leefden naar het vlees, zoals elk natuurlijk mens naar het vlees leeft. Want wij lezen, dat er onder hen twist was en onenigheid, zelfs aan de avondmaalstafel (Luc. 22), om de vraag, wie van hen de meeste zou zijn. Terwijl zij dus in Christus reeds geloofden en Hem beleden als de Zoon des Levenden Gods, wandelden zij nog helemaal naar de oude mens. Dat kon ook niet anders, want zij leefden toen nog vóór Pinkster en, vóór de uitstorting van de Heilige Geest. Ook lezen wij, hoe de één de ander iets kwalijk nam, wat wij vinden in Marcus 10, waar wij lezen, dat die twee zonen van Zebedeus vroegen om aan Zijn linker en rechterhand te mogen zitten in Zijn heerlijkheid. En de anderen namen hun dat zeer kwalijk, want zij wilden daar zelf graag zitten. Ziet u het beeld van de natuurlijke mens? Want, wij moeten niet denken, dat dit een portret is van die apostelen alleen vóór de uitstorting van de Heilige Geest, dat is ook ons portret, zoals wij van nature zijn. Laten wij niet denken, dat wij beter zijn, want dat zijn we helemaal niet!

En in Marc, 14 lezen wij ook, dat de apostelen heftig konden zijn en wel Petrus, die heftig uitvoer tegen Jezus, toen Hij hun zeide, dat allen aanstoot aan Hem zouden nemen. Daarop antwoordde Petrus heftig: "Al moest ik met U sterven, ik zal U voorzeker niet verloochenen. Evenzo spraken zij allen". Maar Jezus zeide in vers 30: "Ik zeg u, heden, in deze nacht, voordat de haan twee maal kraait, zult gij Mij drie maal verloochend hebben".

Ook lezen wij van hen, dat zij de Here Jezus vroegen, hoeveel malen zij een broeder moesten vergeven. En Petrus wilde zeer royaal doen: "Misschien zeven maal"? Maar Jezus antwoordde: "Niet zeven maal, maar zeven maal zeventig maal". Waarom kwam die vraag? Omdat zij niet vergevingsgezind waren. Maar Petrus dwong zijn oude vlees naar een bepaalde wet, en dacht: als ik het nu maar zeven maal gedaan heb, dan behoef ik het niet meer te doen. Maar in wezen deed hij het al bij de eerste keer niet. Verstaat u dat? Als ik mijn broeder of zuster vergeef, omdat ik denk, dat Gods wet dat van mij eist, dan doe ik het niet met mijn hart, en heb ik hem in wezen niet vergeven. Want als Christus in ons is, dan is dat geen vraag meer voor ons, hoeveel maal ik mijn broeder en zuster moet vergeven. Want elke keer als iemand werkelijk met berouw komt, vergeef ik hem, omdat de liefde van Christus ons dringt om te vergeven.

Ook was er een strijd onder de apostelen om de voorrang, wat wij lezen in Marc. 9 vers 35-37. Want onderweg hadden zij een twistgesprek met, elkander, wie van hen de meeste zou zijn. Ziet u het beeld

van u zelf en van ons allemaal? En dit waren toch de discipelen van de Here Jezus, en geen wereldse mensen!

En in de geschiedenis van Marc. 14, die we reeds besproken hebben, komt ook uit, dat de één zich beter acht dan de ander, wat duidelijk uitkomt, in wat Petrus antwoordde: "dat zal mij geenszins overkomen". Hij achtte zich zelf beter dan dan anderen. Ziet u de natuurlijke vleeselijke mens? Dat zien wij ook in Luc. 22, dat het "ik" zich wil laten gelden en in Matth. 20 zien wij, hoe de natuurlijke mens zich de hoogste plaats wil opeisen om de heersen; want de beide zonen van Zebedeus wilden de hoogste plaats innemen naast Jezus; dat is zelfverheffing, eerzucht en eigendunk.

Ook Matth. 18 spreekt hierover.

Ook vinden wij op vele plaatsen, dat de discipelen bevreesd waren, en angst hadden, en dat zij ontzet en verbijsterd werden, bovenmate ontsteld, wat wij lezen in Matth. 14 en 17, en ook in Luc. 24. Dit laatste was zelfs na Jezus' opstanding (vers 57).

Wat was er ook onder hen een twijfel en, kleingeloof! Dat staat ook in Matth. 14. En waar door komt twijfel en kleingeloof? Jezus zegt het: door verharde harten. Het ware geloof sluit echter elke twijfel uit! Ook was daar onder de discipelen een niet-bedacht-zijn op de dingen Gods, maar wel op die van mensen. Dat deed Petrus b. v., toen de Here Jezus van Zijn kruis sprak, door te zeggen: "Heer, dat zal U geenszins overkomen!" Toen bestrafte de Heer hem zelfs en zeide: "Ga weg, achter Mij satan, gij zijt niet bedacht op de dingen Gods, maar op die der mensen". Al zijn wij gelovigen in Christus, zijn wij vaak niet bedacht op de dingen van God, maar op die der mensen (Matth. 16 vers 21 - 28). Zij waren ook een verhindering voor anderen om tot Jezus te komen. Zoals wij lezen in Matth. 19 vers 13 - 15, waar de moeders de kinderen tot Jezus wilden brengen en zij door de discipelen verhinderd werden. Ziet u, hoe kinderen Gods vandaag ook nog een verhindering kunnen zijn voor anderen om in te gaan.

In Luc. 24 vers 25 zeide Jezus tot hen: "Onverstandigen en tragen van hart". Dat zeide Hij na Zijn opstanding tegen de Emmausgangers. Terwijl Hij hun al drie maal gesproken had over Zijn kruislijden en opstanding, geloofden zij het niet.

Nu nog een heel belangrijk punt, wat wij op vele plaatsen vinden, o. a. Matth. 15 en 16, Marc. 6 en 8, waarin de Here Jezus zeide, dat zij geen inzicht hadden. Dat zei Hij niet tegen de andere mensen. De discipelen waren onbevattelijk, niet begrijpend, want hun hart was nog altijd verhard. Weet u, wanneer Hij dat zeide? Zij hadden al tweemaal een wonderbare broodvermenigvuldiging meegemaakt! En toen zij later met Hem in een bootje gingen en Jezus hun zei: "Wacht u voor den zuurdesem der Farizeeën en Saduceeën", toen spraken zij onder elkaar, dat zij geen broden hadden meegenomen. En Jezus zeide toen: "Hebt gij een verhard hart?" (Matth. 8 vers 18). zij waren onbevattelijk, en hadden geen inzicht, toen Jezus in gelijkenissen heel klaar en duidelijk tot hen sprak. Zij kenden de Schiften niet, hoewel zij ze lazen; als vrome Joden waren zij daar zelfs goed in onderwezen, maar toch verstonden zij de Schiften niet.

Nu komen wij op het laatste punt, wat in Marc. 4 vers 41 staat: "Wie is toch deze, dat ook de wind en de zee Hem gehoorzaam zijn?" Zij gingen dagelijks met Hem om en zagen zijn wonderen en tekenen en allerlei krachten, en als Jezus hun vraagt: "Wie zegt gij, dat Ik ben?" (Matth. 16 vers 16). Dan zegt Petrus: "Gij zijt de Christus, de Zoon van den levenden God". En toch kenden zij Hem niet. Hier zien wij nu eigenlijk het kernpunt van de zaak. Zij hadden wel een uitwendige Christus, die zij geloofden, maar zij kenden Hem in wezen nog niet. Zijn kracht, Zijn heerlijkheid, Zijn wonderbaar leven en de macht, die Hij bezat om niet alleen zonden te vergeven maar om van een zondaar een zoon van God te maken, kenden zij niet. En al was de Here nog dertig jaren bij hen gebleven, zij zouden niet veranderd zijn, want het oude ik, zou op de troon van hun hart gebleven zijn. Daarom zegt Jezus: "Het is uw nut, dat Ik heenga." (Oude Vertaling). Want als Jezus niet was heengegaan naar de Vader, dan zouden zij die uitwendige Christus gehouden hebben en innerlijk nooit veranderd zijn, Want dan waren zij gebleven, die ze waren: Adamskinderen. Daarom zeide Jezus: "Maar indien Ik, heenga, zal Ik Hem (de Trooster) tot u zenden. En als Hij komt, zal Ik in die Heilige Geest, de Trooster, in een grote volheid in u woning maken; Die zal het uit het Mijne nemen en het u verkondigen". Dan wordt pas het woord bewaarheid, waarvan Jezus sprak in Joh. 15: "Ik ben de ware wijnstok en gij zijt de ranken".

Maar de rank moet in die Wijnstok blijven, opdat het leven, de levenssappen, die in die Wijnstok zijn, ook in de ranken komen. Dat gebeurde op de Pinksterdag! Toen kwam dat wondervolle leven van onze verheerlijkte Heiland en Verlosser in hen, zodat de oude mens van de troon van hun hart afging en Jezus daarop kwam te zitten. Zo werd hun leven vervuld met de Heilige Geest, en kort daarop werden zij opnieuw vervuld tot een grotere volheid. Maar zij bleven zich net zo lang openstellen, totdat zij vervuld werden tot alle volheid Gods, opdat al die volheid van God, die in Christus lichamelijk woont, ook in hen zou zijn. En daarom zien wij ook een wonderbare verandering na de Pinksterdag. Het bleven wel dezelfde mensen, maar die werkelijk vol van de Heilige Geest waren.

Als wij de eerste hoofdstukken van de Handelingen doorlezen, dan valt het op, hoe daar een eenheid onder hen gekomen is en een liefde; zij hadden alles gemeenschappelijk. Zo lezen wij in Hand. 4 vers 32: "En de menigte van hen, die tot het geloof gekomen waren, was één van hart en ziel, en ook niet één zeide, dat iets van hetgeen hij bezat zijn persoonlijk eigendom was, doch zij hadden alles gemeenschappelijk". Terwijl vóór de uitstorting van de Heilige Geest hun leven zich kenmerkte door zwakheid, was grote kracht daarna, het kenmerk van hun leven, wat wij lezen in vers 33: "En met grote kracht gaven de apostelen getuigenis van de opstanding van de Here Jezus". En wij lezen steeds, hoe de grote kracht Gods in hun midden werkte, terwijl vrees, angst en kleingeloof verdwenen waren. En dan zien wij diezelfde de Petrus, die eerst uit angst, dat hij mee zou moeten lijden, zijn Heer drie maal verloochende, hoe hij nú in het openbaar in Jeruzalem het volk aan zeide: "Gij zijt moordenaars, gij hebt Hem gekruisigd", Dat kon hij nu zeggen, omdat hij vol was van de Heilige Geest. En in diezelfde kracht kon Petrus ook voor het Sanhedrin staan, dat kort tevoren de Here Jezus had verwezen tot de kruisdood, en waar Petrus van angst, om niet mede-veroordeeld te worden, Hem drie maal verloochende. En nu stond hij zelf op diezelfde plaats, maar zonder enige vrees, wat wij lezen in Hand. 4 vers 9 - 11: "indien wij thans in verhoor genomen worden ter zake van een weldaad aan een zieke, waardoor hij gezond geworden is, dan moet aan u allen (dit Sanhedrin) en het ganse volk van Israël bekend zijn, dat door den naam van Jezus Christus, de Nazareeër, die gij gekruisigd hebt, maar dien God heeft opgewekt uit de doden, dat door dien naam deze hier gezond voor u staat. Dit is de steen, door u, de bouwlieden, versmaad". Ja, zo vrijmoedig sprak hij! Dat lezen wij in vers 13: "Toen zij nu de vrijmoedigheid van Petrus en Johannes zagen". En even verder lezen wij, dat Jacobus onthoofd werd, en Petrus in de gevangenis zat, want die moest ook onthoofd worden. Maar de gemeente bleef in voortdurend gebed tot de Heer. En toen kwam een engel in die gevangenis, en vond Petrus niet in angst en vrees, maar in een diepe, rustige slaap, want hij had geen vrees, hij wist immers Wie hij toebehoorde. Dat zijn wonderbare dingen! Niet Petrus was een bijzonder mens, maar Petrus werd zo'n bijzonder mens, omdat de Here Jezus in hem was, en Die is de bijzondere Mens. En die hebben wij alen nodig; dat is een leven vervuld met de Heilige Geest. Sommigen denken, dat een leven vervuld met de Heilige Geest alleen voor bepaalde gelovigen en in het bijzonder voor hen, die in de dienst staan. Neen, het behoort bij het normale Christen leven van ieder kind van God. Maar als u niet vervuld bent met de Heilige Geest dan hebt u een abnormaal leven ver onder de maat van het leven met Christus.

En ook was van de discipelen na Pinksteren niet alleen vrees en angst weg, en hadden zij daarvoor in de plaats moed en vrijmoedigheid gekregen en was hun zwakheid veranderd in kracht, hun zelfzucht in liefde, maar nu wilde ook niemand meer de meeste zijn, want zij waren ééndrachtig bij elkander. En ieder bekende, dat de Heer de ander op bijzondere wijze plaatste in zijn Gemeente, Zijn Lichaam, en gebruikte. Daarom was er vrede onder hen. En hun onvruchtbaarheid werd vruchtbaarheid. Want wij zien, hoe bij de eerste prediking van Petrus, de elven ook opstonden, en het gevolg was; die duizend zielen warden toegevoegd tot het Lichaam, en even later weer vijf duizend zielen. Dat was een leven vol vruchtbaarheid!

Het leven van de met de Heilige Geest vervulde discipelen kenmerkte zich als volgt: hun hoogmoed had plaats gemaakt voor ootmoed; hun zelfzucht voor Goddelijke liefde, hun lafheid en vrees voor wonderbare moed, hun zwakheid voor wonderbare kracht; hun onverstand voor wonderbare wijsheid en inzicht in de Schiften. Hebt u uw hart en leven al aan Hem gegeven? Zo niet, doe het met haast, want de tijd der genade is bijna om! Maak ernst met deze zaak! Al deze conferenties, zijn bestemd zijn om kinderen Gods verder te brengen in het verstaan der Schriften, opdat zij in hun dagelijks leven de Goddelijke natuur, Christus natuur, in al haar werkingen, openbaren, zodat Jezus in hun handel en wandel verheerlijkt worde. Maar daartoe moeten wij de Heilige Geest ruimte geven in ons hart. En wie dat doet, ervaart, dat het vleselijke leven omgezet wordt in, geestelijk leven en dat wereldse gezindheid plaats maakt voor hemelse gezindheid. Wij behoeven hierop niet te wachten, als heel ons begeren daar naar uitgaat, want de Heer wacht op ons om het ons te kunnen geven.

Wij beginnen nu met het onderwerp:

Het onderscheid tussen het leven van de gelovigen, die niet en die wel vervuld zijn met de Heilige Geest.

Ter inleiding lezen wij Rom. 8 vers 1 - 17: "Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen, die in Christus Jezus zijn. Want de wet van den Geest des levens heeft u in Christus Jezus vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods. Want wat de wet niet vermocht, omdat zij zwak was door het vlees -- God heeft, door zijn eigen Zoon te zenden in een vlees, aan dat der zonde gelijk, en wel om de zonde, de zonde veroordeeld in het vlees, opdat de eis der wet vervuld zou worden in ons, die niet naar het vlees wandelen, doch naar den Geest. Want zij, die naar het vlees zijn, hebben de gezindheid van het vlees, en zij, die naar den Geest zijn, hebben de gezindheid van den Geest. Want de gezindheid van het vlees is de dood, maar de gezindheid van den Geest is leven en vrede. Daarom dat de gezindheid

van het vlees vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich niet aan de wet Gods, trouwens het kan dat ook niet: zij, die in het vlees zijn, kunnen God niet behagen. Gij daarentegen zijt niet in het vlees, maar in den Geest, althans, indien de Geest Gods in u woont. Indien iemand echter den Geest van Christus niet heeft, die behoort Hem niet toe. Indien Christus in u is, dan is wel het lichaam dood vanwege de zonde, maar de geest is levend vanwege de gerechtigheid. En indien de Geest van Hem, die Jezus uit de doden heeft opgewekt, in u woont, dan zal Hij, die Christus Jezus uit de doden opgewekt heeft, ook uw sterfelijke lichamen levend maken door Zijn Geest, die in u woont. Derhalve broeders, zijn wij schuldenaren, maar niet van het vlees om naar het vlees te leven. Want indien gij naar het vlees leeft, zult gij sterven, maar indien gij door den Geest de werkingen des lichaams doot, zult gij leven. Want allen, die door den Geest Gods geleid worden, zijn zonen Gods. Want gij hebt niet ontvangen een geest van slavernij om opnieuw te vrezen, maar gij hebt ontvangen een Geest van het zoonschap, door welken wij roepen: Abba, Vader. Die Geest getuigt met onzen geest, dat wij kinderen Gods zijn. Zijn wij nu kinderen, dan zijn wij ook erfgenamen! erfgenamen van God, en mede-erfgenamen van Christus; immers indien wij delen in zijn lijden, is dat om ook te delen in zijn verheerlijking"

Wij willen nu vanuit de Schrift zien, hoe, na de uitstorting van de Heilige Geest er toch twee soorten van Christenen zijn: de vleselijke en de geestelijke Christenen. Beiden zijn echte Christenen, die waarachtig bekeerd zijn en de Here Jezus aanvaard hebben als hun persoonlijke Verlosser en Heer. Beiden zijn door het geloof in de Here Jezus Christus, het geloof in net volbrachte werk van Zijn kruis en opstanding, wedergeboren geworden en hebben daarom dus ook de Heilige Geest ontvangen. Daarin zijn zij gelijk.

Maar de vleselijke Christen leidt een leven, dat niet vervuld is met de Heilige Geest, terwijl de geestelijke Christen een leven leidt, dat wel vervuld is met de Heilige Geest.

Vanuit de Schrift zullen wij zien, dat er een groot onderscheid is tussen deze twee. Wij lezen daartoe 1 Cor. 3 vers 1 en 2: "En ik, broeders, kon niet tot u spreken als tot geestelijke mensen, maar slechts als tot vleselijke, nog onmondigen in Christus. Melk heb ik u gegeven, geen vast voedsel, want dat kondt gij nog niet verdragen. Ja, dat kunt gij ook nu nog niet, want gij zijt nog vleselijk".

Let u op, Paulus zegt: "En ik broeders". Dus deze vleselijke Christenen zijn onze broeders. Toch kon hij niet tot hen spreken als tot geestelijke mensen, omdat hun leven niet blijvend vervuld was met de Heilige Geest.

Nu wil ik u eerst nog dit zeggen: ieder waarachtig gelovige Christen of hij nu vleselijk of geestelijk is, ontdekt in zich zelf twee tegengestelde naturen; en wel de natuur van de oude mens, die zondige verdorven natuur, die hij ontvangen heeft uit zijn natuurlijke geboorte, uit Adam; en daarnaast de nieuwe Goddelijke natuur, de Christus-natuur, die hij ontvangen heeft bij zijn wedergeboorte. En deze twee tegenovergestelde naturen staan ook ieder voor zich onder een tegengestelde macht; de oude natuur uit Adam staat onder beïnvloeding van de boze, van de macht van de duivel, en de nieuwe, de Goddelijke natuur onder de heerschappij van Christus. En deze twee tegengestelde naturen staan ook onder twee tegengestelde wetten: de oude Adams-natuur staat onder de wet van de zonde en des doods, en de nieuwe natuur onder de wet van de geest des levens, dat is de wet van Christus, de volmaakte wet van God dus. Door deze twee tegengestelde machten en wetten is daar binnen in die Christen, een verwoede strijd aan de gang; hij is een slagveld geworden van deze twee, die ieder op hun beurt om de heerschappij worstelen in het leven en het hart van die persoon. Dat is dus in iedere Christen zo, of hij nu geestelijk of vleselijk is; maar de Christen, die niet vervuld is met de Heilige Geest gaat leven naar het vlees, want hij kan niet anders dan is de oude natuur hem de baas, want de macht van de boze en de wet der zonde is hem dikwijls te sterk. Hij wil niet zondigen, maar hij kan niet anders; hij wordt gevangen genomen, omdat hij niet leeft naar de Geest, maar naar het vlees. Want iemand, die niet vervuld is met de Heilige Geest, gaat altijd naar het vlees leven; dat kan niet anders, want daar is geen niemands terrein tussen. Maar als wij vervuld zijn met de Heilige Geest, dan gaan wij ook leven naar die Geest en dan hebben wij dat overwinnend leven.

Wij willen ons nu bepalen om vanuit de Schrift te zien, het grote onderscheid tussen de vleselijke en de geestelijke Christen. Wij beginnen weer met 1 Cor. 3 vers 1; "En ik, broeders, kon niet tot u spreken als tot geestelijke mensen, maar slechts als tot vleselijke, nog onmondigen in Christus". Daar is een valse opvatting, dat, als men enig charisma heeft van de Heilige Geest, hetzij tongentaal of uitleg, of van profetie, of welk ander charisma ook, dat dát het teken en kenmerk is er van, dat men vervuld is met de Heilige Geest. Maar dat is een list van de boze! Paulus schrijft hier door de Heilige Geest aan de gemeente van Corinthe, dat zij allen nog vleselijk zijn. En in 1 Cor. 1 vers 7 zegt hij: gelijk het getuigenis aangaande Christus onder u bevestigd is, zodat gij ten aanzien van geen enkele genadegave, (daar hebt u de charisma) te kort komt". Onder de gelovigen van de gemeente te Corinthe waren dus alle charisma's aanwezig, dus geen enkele genadegave ontbrak bij hen. Een genadegave van de Heilige Geest, een charisma, kunnen wij al ontvangen bij de eerste aanraking van de Heilige Geest. Velen, die in die dagen tot waarachtige bekering kwamen en door het

geloof in Christus dus wedergeboren werden, en daarbij ook de Heilige Geest ontvingen, ontvingen daarbij ook meestal direct tongentaal of profetie. Maar er is een onderscheid tussen het ontvangen van de Heilige Geest en het vervuld worden met de Heilige Geest. Dat is heel wat anders!

Op de eerste Pinksterdag, toen de Heilige Geest allen vervulde; "begonnen zij met andere tongen te spreken, zoals de Geest het hun gaf te spreken". (Hand. 2 vers 4). Dat is misschien voor ons mensen, naar ons menselijk verstand, wel een groot wonder; maar voor de geestenwereld is dat helemaal geen wonder. Want bij de wedergeboorte komt Christus met Zijn Geest woning in ons maken. Immers, als wij de Geest van Christus niet hebben, dan komen wij Hem niet toe, zoals Rom. 8 vers 9b het zegt. Bij de wedergeboorte hebben wij de Heilige Geest ontvangen, die in ons het Leven van de Here Jezus overplant of inplant. En daarbij behoren niet alleen de Goddelijke natuur van Christus, die wij dan in ons hart ontvangen, maar natuurlijk ook direct al Zijn gaven. De Here Jezus is immers de Schepper van alle dingen, want de Vader schiep toch alle dingen door Hem. Hij is toch ook der engelen-Heer en spreekt vanzelf dus ook alle hemelse talen. En Hij is ook de Schepper van de aarde en zijn volheid en van alle volkeren, want Hij was het, die ook bij de torenbouw van Babel, de spraak verwarde. En zo spreekt de Here Jezus ook alle talen der mensen. Maar de duivel, die één van de hoogste engelvorsten was, een gevallen cherub, heeft geen taalmoeilijkheden en spreekt ook alle talen der engelen en mensen. Maar ook zijn demonen spreken vloeiend de talen der engelen en mensen. Ja, wij moeten eens heel nuchter alles leren bekijken!

Met mijn eigen ogen heb ik gehoord en meerdere malen meegemaakt, dat de demonen in vele talen spraken. Wij hadden in 1950 hier een campagne met de Indiase broeder Lam Jeverathnam, die bijzonder van de Heer het charisma had ontvangen om demonen uit te drijven en het onderscheiden van de geesten. En deze bijzondere charisma's waren in zijn dienst bijzonder werkzaam door de Heilige Geest. Zelf sprak hij Engels met een zeer Indiaans accent, en verder nog wat Frans en natuurlijk ook verschillende dialecten, die in India gesproken worden. Zo moest hij dus altijd in elke dienst vertaald worden. Maar als de demonen zich openbaarden in Hollanders, gaf hij zijn bevelen aan deze demonen in de taal, die hem in het hart kwam, of dat nu Engels of een Indiase taal was; dan antwoordden prompt deze demonen in die Hollanders vloeiend in dezelfde taal. En ik wist, wie deze mensen waren, en dat zij geen woord Engels of een andere taal kenden. Maar de demonen, die hen bezaten, kwamen openbaar en dan gaf hij met macht zijn bevelen aan deze demonen, die dan vloeiend in diezelfde taal terug spraken. Hierbij was geen tolk nodig! Ook spiritistische mediums, als zij in trance zijn, spreken dikwijls in andere talen. Neen, dat was dus het grootste wonder niet! Want de Heer kan door zijn Geest ons in een andere taal laten spreken, maar dat kan de vijand ook. Maar wat hij niet vermag, is, dat de oude zondige mens van de troon van het hart afgaat, en dat Jezus daar op komt.

En dat geschiedt bij de mens, die vervuld wordt met de Heilige Geest. Dan gaat het oude ik van de troon en Komt Jezus daar op. En daar gaat het om, opdat de Heer Zijn heerlijkheid kan openbaren in de gelovigen.

Wij willen dan nu beginnen met het onderscheid tussen de vleselijke en geestelijke Christenen, waarover wij al gelezen hebben in 1 Cor. 3 vers 1.

Wat heerlijk is het, als er gezinsuitbreiding is in een goed gezin, en er een kind geboren wordt, dat gezond en wel geschapen is. Dan is er een vreugde bij de ouders. En zo is er ook grote vreugde in de hemelen, als een zondaar tot Christus komt en door het geloof in Christus' kruisdood en opstanding tot wedergeboorte gekomen is en de Heilige Geest ontvangen heeft en zo toegevoegd wordt aan het Goddelijk huisgezin. En het is normaal, dat die baby de eerste maanden ook baby is; maar het is abnormaal, als die baby na twee jaar nog steeds baby blijft, want dan wordt de vreugde tot een grote droefenis en een grote zorg.

En zo is het ook in het geestelijke: als iemand pas bekeerd en tot Jezus gekomen is, Dan is het heel normaal, dat hij nog een baby in het geloof is, zodat hij nog een vleselijke Christen is. Maar dat mag hij niet blijven; want als hij baby blijft, dan wordt het tot een grote droefheid en zorg in het geestelijk huisgezin.

Wat zijn nu de kenmerken van een Baby? Een baby is hulpbehoevend en geheel afhankelijk van verzorgers, weet zichzelf niet te wassen, te kleden en te voeden. Zo beginnen wij allemaal als baby's in het geloof. Maar het is de bedoeling des Heren, dat die baby's voortdurend zullen opgroeien en opwassen in Hem. Wij lezen dat in Efez. 4 vers 12, 13 en 15: "om de heiligen toe te rusten tot dienstbetoon, tot opbouw van het lichaam van Christus, totdat wij allen de éénheid des geloofs en der volle kennis van den Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van den wasdom der volheid van Christus....maar dan groeien wij, ons aan de waarheid houdende, in liefde in elk opzicht naar Hem toe, die het hoofd is, Christus". Wij moeten dus groeien, opdat wij gelijk worden aan Hem. Een normale baby zal groeien, dat is helemaal niets bijzonders. Maar het is abnormaal, als die baby niet groeit. En zo is het ook in het geestelijke leven. Het is normaal dat wij voortdurend in wasdom toenemen naar de mate van de volheid van Christus. En het is abnormaal, als het niet zo is.

Wij zien in Efez. 4, hoe dat moet gebeuren, want het is alles door Hem, die de Heilige Geest heeft uitgestort. In 2 Cor. 3 vers 18 lezen wij: "En wij allen, die met een aangezicht, waarop geen bedekking meer is, de heerlijkheid des Heren weerspiegelen, veranderen naar hetzelfde beeld van heerlijkheid tot heerlijkheid, immers door den Here, die Geest is". Als wij blijven groeien in Hem dan is dat een leven vervuld met de Heilige Geest, en dan veranderen wij van heerlijkheid tot heerlijkheid naar Zijn eigen beeld. Dat is het normale Christenleven! Toen Paulus voor het eerst in Corinthe kwam, vond hij het heel gewoon., dat zij nog baby's waren. Maar toen hij daar een jaar geweest was moesten zij de kinderschoenen al lang ontgroeid zijn. Maar hij moest zeggen in 1 Cor. 3 vers 2: "Ja, dat kunt gij ook nu nog niet, want gij zijt nog vleselijk". Nog altijd waren zij baby's gebleven, dus vleselijk en hadden geen leven vervuld met de Heilige Geest. Zij bleven dus hulpbehoevende Christenen, die altijd aan anderen vragen om gebed.

Maar de geestelijke Christenen weet zich zelve te reinigen, want hij kent de bron, waar hij zich reinigen kan. Hij weet wat er staat in 1 Joh. 1 vers 9: "Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid". En hij weet ook, dat er staat in vers 7b en het bloed van Jezus, zijn Zoon, reinigt ons van alle zonde". Zij weten de weg en zij gaan die want zij zijn niet meer hulpbehoevend, want zij hebben geen hulp meer nodig van geestelijke verzorgers, maar alleen van de Heer en dat moet blijven. Zij kennen de Heer en weten, als zij hun zonden belijden, dan is Hij getrouw en rechtvaardig, dat Hij hen reinigt van al hun ongerechtigheid. En zo weten zij, hoe zij bekleed kunnen worden met de klederen des heils, die zij van de Here Jezus kunnen ontvangen, als zij zelf hun vuile plunje willen afleggen om hun nieuwe kleed aan te trekken, Een geestelijk Christen kent die weg en gaat die weg!

Wij vinden die weg in Col. 3 vers 9: "Liegt niet meer tegen elkander, daar gij den ouden mens met zijn praktijken afgelegd hebt. Zij weten hun oude mens dus af te leggen door de kracht van Gods' Geest. Want een leven vervuld met de Heilige Geest, wil zeggen, dat de Heilige Geest de heerschappij krijgt in hun leven. Want Gods Geest is als een Goddelijk vuur, wat in hen gaat branden, een vuur, dat alles reinigt van wat niet bestand is tegen dat vuur. Maar alles, wat edel is, wat van goud en zilver en edelgesteente is, komt er gelouterd uit. En in vers 10 staat: "die vernieuwd wordt tot volle kennis naar het beeld van zijn Schepper".

Een baby kan zichzelf ook niet voeden, maar heeft zijn blik op zijn verzorgers en hij verwacht het alleen van hen. Zo is het ook met de vleselijke Christenen, die alles verwachten van hun geestelijke verzorgers om gevoed te worden, zonder zelf navraag er naar te doen, of het goed is of verkeerd. Zij richten hun blik alleen op hen in plaats van dat zij hun blik richten op Jezus, de overste Leidsman en voleinder des geloofs. Zij stellen meer vertrouwen en hebben meer geloof in de wijsheid van hun geestelijke verzorgers dan in de wijsheid van Jezus Christus. Zij eten alles op, wat klaar gemaakt is, en wat dus eigenlijk al eerst door een ander genuttigd is geworden, en zijn dus eigenlijk geestelijke parasieten. Dat is een ernstige zaak, want dat brengt allerlei gevaarlijke gevolgen met zich. De geestelijke Christenen, die vervuld zijn met de Heilige Geest, weten waar zij hun voedsel vandaan, moet en halen, en worden door de Geest daartoe geleid; zij slikken niet alles, wat hen voorgeschoteld wordt. Want wat heeft hij geleerd? In Hebr. 5 vers 13 en 14 zien wij ze tegenover elkaar staan, de vleselijke en de geestelijke Christen: "Want ieder, die nog van melk leeft, heeft geen weet van de rechte prediking; hij is nog een zuigeling. Maar de vaste spijs is voor de volwassenen, die door het gebruik hun zinnen geoefend hebben in het onderscheiden van goed en kwaad". De geestelijke Christen neemt zijn voeding in het geloof uit het Woord van God, want hij vertrouwt, dat, als hij biddend om de leiding en het licht van Gods Geest vraagt, de Heilige Geest hem de juiste voeding zal toedienen uit het onvervalste Woord van God en niet uit een lering van mensen. Dat de meeste Christenen van vandaag nog baby's zijn en in verwarring komen door allerlei wind van leer, komt, omdat zij niet geestelijk zijn, wat hun eigen schuld is. Dit alles betreft de reiniging, de kleding en de voeding.

Maar weet u, wat er nog verder uit voortkomt? Een baby is altijd in zeer zwakke conditie, en daarom vatbaar voor allerlei ziekten, zo ook de vleselijke Christenen, die vatbaar zijn voor alle verkeerde leringen, waar zij een makkelijke prooi voor zijn. Efez. 4 vers 14 zegt dat: "Dan zijn wij niet meer onmondig, op en neder, heen weer geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel der mensen, in hun sluwheid, die tot dwaling verleidt". Maar als wij mondig gaan worden en tot de volheid opgroeien, dan worden wij niet meer heen en weer geslingerd en dus ook niet tot dwaling verleid. Wat is de wil van een vader en moeder?

Dat het kind gezond opgroeit, waarvoor zij alles doen, opdat dat kind straks een stevige boy, een volwassen man of vrouw zal worden. Zou God de Vader ons dan ook niet alles, maar dan ook alles geschonken hebben, wat wij nodig hebben voor deze geestelijke groei, die zo belangrijk en noodzakelijk is? Daartoe werd de Heilige Geest op de Pinksterdag uitgestort, opdat dat wonderbare leven van onze levende Verlosser in ons overgebracht zou worden, zodat wij zouden opgroeien naar Hem toe. Er is nog een ander gevolg: vleselijke Christenen zijn niet alleen vatbaar voor allerlei ziekten,

maar zij zijn een besmetting voor hun omgeving en steken vele anderen aan. Zo zijn zij de oorzaak van een epidemie. Dat was ook in Corinthe het geval, waar Paulus zegt, dat het niet alleen vleselijke Christenen waren, maar dat er een epidemie onder hen was. Deze heerlijke ene Gemeente van de Here Jezus, die werd verscheurd. Wij lezen dat in 1 Cor. 3 vers 3 en 4: "Want als er onder u rijd en twist is, zijt gij dan niet vleselijk, en leeft gij niet als onveranderde mensen? Want wanneer de een zegt: Ik ben van Paulus en de ander: ik ben van Apollos; zijt gij dan niet onveranderde mensen?" Zo zijn zij eigenlijk gelijk aan de niet wedergeboren mensen, want uiterlijk is er geen verschil te zien tussen een mens van de wereld en een vleselijk Christen. Wij zien welke gevaren dit allemaal met zich meebrengt! Want wij lezen in Hebr.5 vers 12: "Want hoewel gij, naar den tijd gerekend, leraars behoort te zijn, hebt gij weer nodig, dat men u de eerste beginselen van de uitspraken Gods leert, en gij hebt nog melk nodig en geen vaste spijs". Dat was erg voor diegenen, die onder hun werkten. Nog een ander kenmerk van de baby. Een baby vraagt alle aandacht voor zichzelf, en verwacht het middelpunt te zijn van zijn kleine wereldje, waarin hij leeft. Zo is het ook met de vleselijke Christen; hij verwacht, dat iedereen aandacht voor hem of haar heeft, en wil altijd het middelpunt zijn en blijven in hun gemeente. Zij leven bij hun gevoelens als op enig punt hun wil niet ingewilligd of tegengestaan wordt, dan krijgt men een luid protest; en dat is het beeld van een vleselijk Christen. Maar de geestelijke mens is heel anders. Die plaatst zich zelf niet in het middelpunt, maar die plaatst Christus in het middelpunt, en voor hem is Christus alles. Zo staat het in Efez. 1 vers 23: "vervuld met Hem, die alles in allen volmaakt.

2 Bij de geestelijke Christen is het: niet meer mijn "ik" maar "Christus" leeft in mij. Dus Christus staat centraal bij hem in zijn eigen leven, in zijn huisgezin en in de gemeente; en dat is door de Heilige Geest. Want Jezus heeft in Joh. 16 vers 13 - 14 gezegd: "dat, als Hij komt, Hij zal het uit het Mijne nemen en het u verkondigen, en die zal Mij verheerlijken." Want de Heilige Geest verheerlijkt nooit een mens!

Op een keer werd ik uitgenodigd in een Bijbelkring om door Gods genade daar de boodschap te brengen. Tijdens deze boodschap kwam er een profetie, die voor mij bestemd was, waarin gezegd werd, dat ik een bijzonder vat voor Hem was. Toen ik dat hoorde, riep ik: "Stop, dat is niet van de Heilige Geest, want de Heilige Geest verheerlijkt Broeder Braaksma niet, maar die verheerlijkt Jezus". Die zal Mij verheerlijken, zegt Jezus. In Col. 3 vers 11 lezen wij: "waarbij geen onderscheid is tussen Griek en Jood, besneden of onbesneden, barbaar, slaaf en vrije, maar alles en in allen is Christus". En in vers 17: "En al wat gij doet met woord of werk, doet het alles in den naam des Heren Jezus, God den Vader, dankende door Hem!" Bij de geestelijke Christen staat Christus centraal, en die zoekt ook niet het welbehagen van zichzelf.

Paulus zegt in Rom. 15 vers 1 en 2: "Wij, die sterk zijn, moeten de gevoeligheden der zwakken verdragen en niet onszelf behagen. Ieder onzer trachten zijn naaste te behagen, ten goede, tot opbouw". En hier gaat het om!

Een onmondige laat zich ook gauw onder een slavenjuk brengen van één of andere wet of regel; misschien onder de wet van Mozes, of de wet van sabbat of Zondag houden, omdat hij vreest, dat hij anders verloren gaat. Paulus moest zelfs tegen de Galaten, die de Heilige Geest toch ontvangen hadden, zeggen in Gal. 3 vers 3: "Gij zijt begonnen met den Geest, eindigt gij nu met het vlees?" En weet u, wat het gevolg daarvan is? Dát zij onder een slavenjuk kwamen. Paulus zegt in Gal. 4 vers 1: "Ik bedoel dit: zolang de erfgenaam onmondig is, verschilt hij in niets van een slaaf, al is hij ook een eigenaar van alles." Elke Christen is toch immers erfgenaam! En in Gal. 5 vers 1 zegt hij: "Om waarlijk vrij te zijn, heeft Christus ons vrij gemaakt. Houdt dus stand en laat u niet weder een slavenjuk opleggen."

Ook zegt Paulus in Col. 2 vers 16 en 17: "Laat dan niemand u blijven oordelen in zake eten en drinken of op het stuk van een feestdag, nieuwe maan of sabbat, dingen, die slechts een schaduw zijn van net geen komen moest, terwijl de werkelijkheid van Christus is". In Rom. 8 vers 15 staat: "Want gij hebt niet ontvangen een geest van slavernij om opnieuw te vrezen, maar gij hebt ontvangen den Geest van het zoonschap, door welken wij roepen: Abba, Vader".

God de Vader heeft van Zijn troon ons vrijgesproken op het volbrachte werk van Zijn Zoon Jezus Christus, die ons vrijgekocht heeft met Zijn bloed. De Heilige Geest maakt ons vrij, maar dan moeten wij ook vol worden van de Heilige Geest, zodat wij onder de wet des geestes komen te staan. En dat is geen wet, maar de nieuwe natuur in ons. Dat staat in Gal. 5 vers 18: "Indien gij u echter door den Geest laat leiden, dan zijt gij niet onder de wet". Dan zijt gij vrij van de wet. Dat zegt Rom. 8 vers 2: "Want de wet van den Geest des levens heeft u in Christus Jezus vrij gemaakt van de wet der zonde en des doods". Dan staan wij onder de volmaakte wet der vrijheid (Jac. 1 vers 25). In Rom. 7 zien wij, hoe de vleselijke Christen altijd met zichzelf in conflict is. In vers 18 - 21 lezen wij: "Immers, het wens is wel bij mij aanwezig, maar het goede uitwerken kan ik niet. Want niet wat ik wens, het goede, doe ik, maar wat ik niet wens, het kwade, dat doe ik. Indien ik nu datgene doe, wat ik niet wens, dan bewerk ik het niet meer, maar de zonde, die in mij woont. Zo vind ik dan deze regel: als ik

het goede wens te doen, is het kwade bij mij aanwezig; enz. . "M. A. W. die oude natuur "dat ik", is hem altijd nog te sterk, En hoe komt dat? Omdat dat oude "ik" nog op de troon zit en dan behaalt de oude natuur de overwinning, die onder die andere nacht staat: de boze, en dus onder de wet der zonde. In Rom. 7 staat het "ik" op de voorgrond, maar Paulus bleef niet in Rom. 7, zoals zo vele gelovigen doen, maar hij ging naar Rom. 8, en daar vindt men niet meer dat "ik" staan, maar altijd de Heilige Geest. Een leven vervuld met de Heilige Geest is een heerlijk overwinnend leven, Ziet u nu het verschil? In Rom. 7 is er steeds sprake van een innerlijke strijd, dat duidelijk uitgesproken wordt in vers 15: "Want wat ik uitwerkt weet ik niet; want ik doe niet wat ik wens, maar waar ik een afkeer van heb, dat doe ik". En dan eindigt het in vers 24 met: "Ik ellendig mens! Wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods"? En dan komen wij in Rom. 8, een leven vol van de Heilige Geest! En wat wordt het nu? In vers 6: "maar de gezindheid van den Geest is leven en vrede". Dan is de overwinning aan Christus.

Rom. 7 kenmerkt zich dus als een leven van nederlagen, wat vers 19 zegt: "Want niet wat ik wens, het goede, doe ik, maar wat ik niet wens, Het kwade, dát doe ik". Maar in Rom. 8 vers 37: "Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door Hem, die ons heeft liefgehad". Weet u wat dat betekent? dat u bij elke aanval van de boze niet alleen de volledige overwinning kunt behalen, maar nog zoveel overwinning behoudt, dat u alleen maar kan roemen en jubelen in Hem, Dat zegt ook 1 Cor. 15 vers 57: "Maar Gode zij dank, die ons de overwinning geeft door onzen Here Jezus Christus", Wij moeten niet meer vechten door de vijand in eigen kracht te bestrijden. Maar Gode zij dank, die ons de overwinning geeft. Want Jezus Christus heeft voor ons de overwinning bevochten op Golgotha in Zijn opstanding. Het is zijn overwinning, en die komt in ons door de Heilige Geest. Wij kunnen nooit één overwinning zelf behalen, want dan zouden wij kunnen roemen. Maar wij zijn meer dan overwinnaars door Hem, die de overwinning voor ons behaald heeft, en zo krijgen wij deel aan Zijn overwinning. Daarom moeten wij vol worden van Zijn Geest, opdat Hij in ons zal leven en op de troon van ons hart zal zitten.

Nog één tekst over overwinning in 2 Cor. 2 vers 14: "Maar God zij gedankt, die ons te allen tijde in Christus doet zegevieren". Dit betekent dus: niet alleen in die apostolische tijd of in bijzondere tijden van opwekkingen, maar het geldt te allen tijde, dus ook heden in deze demonische wereld.

De vleselijke Christen leidt een leven van onvruchtbaarheid, en is dikwijls een verhindering, zelfs een aanstoot voor anderen. Het leven van de geestelijke Christen is een leven van toenemend vrucht dragen, want Jezus heeft gezegd in Joh. 15 vers 5: "Ik ben de wijnstok, gij zijt de ranken. Wie in Mij blijft, gelijk Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen". In de voorafgaande teksten spreekt Jezus van vrucht dragen en meer vrucht dragen. Zo zien wij, dat er een toeneming is van vrucht dragen, naarmate er groei en wasdom is en er een toenemen is in volheid des Heiligen Geestes. Dezulken zijn dan geen aanstoot of verhindering, maar in hen wordt Christus openbaar in hun leven en werken. Het is dan, zoals Paulus het zegt in Gal. 2 vers 20: "toch leef ik, dat is niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij". Dan is mijn leven Christus, dat steeds meer vrucht draagt tot eer van Zijn Naam.

Hiermede hebben wij een portret gezien van de vleselijke en de geestelijke Christen. En het verschil tussen die beiden is wel duidelijk naar voren gekomen. Laten wij ons zelf onderzoeken om te weten op wie wij gelijken. Is het verlangen van ons hart om een geestelijk Christen te zijn, dan staat de Heer met Zijn volheid klaar, want Hij verlangt nog meer dan wij om het ons te geven.

Hoe wordt nu de gelovige in Jezus Christus vervuld met de Heilige Geest? Wij beginnen met Joh.7 vers 37 - 39: "En op den laatsten, den groten dag van het feest, stond Jezus en riep, zeggende: Indien iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drinke! Wie in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien. Dit zeide Hij van den Geest, welken zij, die tot geloof in Hem kwamen, ontvangen zouden, want de Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet verheerlijkt was".

En in Efez. 5 vers 18 lezen wij: "En bedrinkt u niet aan wijn, waarin bandeloosheid is, maar wordt vervuld met den Geest". Wij vinden in dit vers, twee geboden van God voor de Nieuw Testamentische Gemeente. Het eerste gebod is: "En bedrinkt u niet aan wijn, waarin bandeloosheid is". Moeten wij dit gebod serieus nemen? Natuurlijk! Iedere Christen zal dat zonder enige reserve direct beamen, en zeker er gehoor aan geven, en zich niet bedrinken. Het zou anders een schande zijn voor de naam van God en Jezus Christus. Maar nu komt het tweede gebod: "maar wordt vervuld met den Geest". Zou dit gebod even serieus door God bedoeld zijn? Als het dan een schande is, dat wij ons dronken drinken met wijn, dan is het evenzo een schande om een leven te leiden niet vervuld met de Heilige Geest. Hebt u daar wel eens over nagedacht? Wij zouden het niet accepteren, als onze voorganger dronken in de samenkomst stond. Maar wij accepteren het wel, dat hij niet vervuld is met de Heilige Geest, en dat is een even grote schande. En niet alleen voor die voorganger of die oudste, maar ook voor ons allen, als kinderen Gods, want het is een Goddelijk gebod voor de Nieuw-Testamentische

Gemeente. Daar wij leven onder de genade en niet onder de wet, weten wij, dat wij dan elk gebod van God kunnen voldoen. Onder de bedeling der wet, was het zo, dat de mens door zijn vlees, de wet niet na kon komen door zijn zondig "ik". En als God dus zegt: "Wordt vervuld met de Heilige Geest" dan kunnen wij zonder uitzondering als kinderen van God, als werkelijk wedergeborenen in Christus, vervuld worden met. de Heilige Geest.

Hoe worden wij nu vervuld met de Heilige Geest? In het Johannesevangelie hebben wij al met elkander dat woord beluisterd, dat de Here Jezus zegt in Joh. 7 vers 38: "Wie in Mij gelooft, gelijk de Schrift zegt, stromen van levend water zullen uit zijn binnenste vloeien. Dit zeide Hij van den Geest, welken zij, die tot geloof in Hem kwamen, ontvangen zouden". Wat leren wij hier uit? Dat wij alleen door het geloof deze stromen van levend water, deze volheid van de Heilige Geest ontvangen. Welk geloof? Het geloof in de Here Jezus, "gelijk de Schrift het zegt". Dat is het geloof in de Here Jezus in het wonderbare volbrachte verlossingswerk door Hem voor ons, dus dat wij geloven, wat Hij voor ons gedaan heeft op het kruis van Golgotha eh ook wat Hij voor ons verworven heeft in Zijn dood, in Zijn graflegging, in Zijn opstanding uit de doden en in Zijn hemelvaart, toen God Hem uitermate verhoogd heeft en Hem de Naam boven alle naam heeft geschonken. En toen dat werk volbracht was, kwam de volheid van de Heilige Geest daarop. De Heer spreekt hier ook "van het ontvangen van de Heilige Geest". Nu is er een onderscheid tussen het ontvangen van de Heilige Geest en het vervuld zijn met de Heilige Geest, maar het eerste moet altijd aan het tweede voorafgaan. Als een zondaar zich waarlijk bekeert tot de Here Jezus en gelooft, dat Hij voor zijn zonden is gestorven op het kruis van Golgotha, en dat Hij voor hem opgewekt is tot zijn rechtvaardigmaking, en dat Hij als Hogepriester bij de Vader voor hem pleit, wordt die zondaar niet alleen wederom geboren, maar ontvangt hij ook de Heilige Geest. En door deze wedergeboorte komt het leven van Christus in hem. Maar de volheid van de Heilige Geest is alleen voor die wedergeborenen, die met hun hele hart naar de volheid des Geestes verlangen en deze ook ontvangen op precies dezelfde wijze: door het geloof. Alleen gaat het nu wat dieper. Want waar gaat het nu om? Wij hebben al gezien, dat ons "oude ik" onttroond moet worden, zodat de gelovige niet meer naar het vlees zal gaan leven, maar nu naar de Geest, opdat de Heer de heerschappij gaat krijgen in zijn leven door de Heilige Geest. Daarom gaat dit geloof wel dieper, want wij geloven nu niet alleen, dat de Here Jezus voor ons gestorven is, maar dat wij met Hem gekruisigd en gestorven zijn, omdat de Here Jezus in onze plaats is gestorven, dus wij met Hem. Zo hebben wij geen eigen leven meer, maar geloven, dat Hij niet alleen opgewekt is voor onze rechtvaardigmaking, maar ook, dat wij met Hem levend gemaakt zijn, om nu niet meer voor ons zelf te leven, maar voor Hem, die voor ons stierf. En dan is het eigen "ik" onttroond.

Paulus schrijft door de Heilige Geest dit getuigenis van zichzelf neer in Gal. 2 vers 20: "Met Christus ben ik gekruisigd". Wanneer is Paulus dus gekruisigd? Toen Christus gekruisigd werd. Het is dus een aanvaarding van het, volledige verlossingswerk door onze grote Verlosser, Die niet alleen voor onze zonden stierf, maar ook ons zondaren in zijn dood wegdeed. En dan zegt Paulus verder: "en toch leef ik, dat is niet meer mijn ik, maar Christus leeft in mij". Dat is een leven vol van de Heilige Geest! Maar let u op de volgorde, die Paulus hier noemt. Vóórdat Christus in Hem gaat leven, dus vóórdat Christus op de troon van zijn hart zit, is het eerst: "niet meer mijn ik". Dus eerst is Paulus' eigen ik van de troon af en komt Jezus er op. Dit is de volgorde. Nooit zal Christus op de troon van uw hart kunnen komen, als dat "ik" niet eerst van de troon afgaat. Want dat oude ik is de sta in de weg. Dat oude "ik" laat zich nooit en te nimmer van de troon stoten! Maar dank. God, dat Hij daar een oplossing voor gegeven heeft, doordat die oude mens met Christus gekruisigd is. Wat is dat oude ik eigenlijk voor een persoon? Dat "oude ik" bestaat uit alles wat met "eigen" te maken heeft: O.a. eigen wil, eigen liefde, eigen dunk, eigen gerechtigheid, enz.... En ook uit alles, wat met "zelf" te maken heeft: zoals zelfvertrouwen, zelfverheffing, zelfbehoud, zelfbevrediging, zelfgenoegzaamheid, zelfbewustheid, zelfverdediging, zelfbehagen en vooral zelfbedrog, enz.... Vooral dit laatste is het gevaarlijkst; want niet als dit "oude ik" zich voordoet in grove zonde, dan weten wij het wel, maar als hij zich voordoet als welopgevoed, beschaafd, ingetogen, godsdienstig en zelfs christelijk, want dat geeft een behaaglijk gevoel van braafheid, en toch is dit niet anders nog dan die oude verdorven natuur, die nog op de troon van het hart zit. Daarom waarschuwt de Schrift, dat het hart arglistig is. Kennen wij werkelijk ons zelf wel? Als wij over ons zelf tevreden zijn en zeggen: "Ik ben toch wel een goed Christen", dan moet ik u van Godswege waarschuwen, dat gij niet vervuld zijt met de Heilige Geest. Want die oude mens kan alleen door de kracht van de Heilige Geest er af gestoten worden. En dat kan alleen gebeuren door het geloof in het volbrachte werk van Jezus Christus op het kruis, waar die oude mens medegekruisigd is. Hier zien wij dus duidelijk de weg der bevrijding:

1. God heeft ons vrijgesproken vanuit zijn troon op het volbrachte werk van de Here Jezus.
2. Jezus heeft ons vrijgekocht door Zijn bloed.
3. De Heilige Geest is gekomen om ons vrij te maken.

Toen ik tot geloof gekomen was in de Here Jezus, heb ik in de eerste jaren een vreselijke strijd geleverd met mijn oude ik. Ik wist de weg niet en dacht, dat ik dat zelf moest overwinnen op de een of

andere wijze in de kracht van de Here Jezus. En hoe meer ik er tegen vocht, hoe meer nederlagen ik leed. En toen ik tenslotte de wanhoop nabij was, riep ik als Paulus in Rom. 7: "Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods". En ik heb gezeg: "Heer, ik ga maar weer terug in de wereld, want ik wil niet leven tot oneer van Uw Naam". Ik was volledig bankroet. Maar juist daar wil de Heer ons eerst hebben: een volledige afschrijving van ons zelf. En dan gaat het wonder van de vervulling met de Heilige Geest komen, en zo kan de Heer ons door Rom. 6 verder leiden tot Rom. 8: de overwinning door Jezus Christus, die ons het leven in de Geest geeft.

Maar wij moeten nog verder komen. Het gaat er niet alleen om, dat u één keer vervuld wordt met de Heilige Geest, en dan weer terugkeert in het vlees, zoals de Galaten deden; neen, het is Gods bedoeling, dat wij elke dag steeds opnieuw vervuld worden met de Heilige Geest. Daarom staat er: "Wordt vervuld met de Heilige Geest". Dat geldt niet voor bepaalde hoogtijdagen, maar voor elke dag in het normale Christenleven, totdat wij komen tot al de volheid Gods. Hoe bereiken wij dit? De Heilige Geest zal dit machtige werk doen, maar wij moeten met Hem meewerken, en dat is onze verantwoording. En over deze medewerking spreekt de Schrift duidelijk in verschillende plaatsen. Zo lezen wij in Rom. 13 vers 14: "Maar doet den Here Jezus Christus aan en wijdt geen zorg aan het vlees, zodat begeerten worden opgewekt". Wat betekent dat in de praktijk. Wie voed ik in mij? De nieuwe mens of de oude mens? Wij verzorgen toch ook geen dode! Als men steeds romannetjes, kranten, tijdschriften leest of met radio en T.V. bezig is, die allemaal op het vlees gericht zijn en u leest dat graag, dan verzorgt u uw vlees en kan de Heilige Geest, als Hij al ooit op de troon van uw hart geweest is, er nooit blijven, want u voedt altijd weer die oude mens; u werkt dus niet mee met de Heilige Geest, maar u strijdt tegen Hem! Maar wij werken mee met Gods Geest, als wij dat oude ik, dat oude vlees niet meer voeden, maar de nieuwe mens, door dát te lezen, wat ons tot de Heer verheft. En dan zal het oude ik heel spoedig zijn heerserspositie kwijt zijn, en zal God's Geest, de nieuwe mens, Christus in ons, de heerschappij gaan krijgen.

De natuur geeft ons hiervan een heerlijk voorbeeld. Als een kastanjeboom nog al zijn bladeren heeft in de herfst, dan kan men met een vergrootglas zien, dat in elk takje, een klein rond gezwelletje komt. En wat doet die boom daarmee? Hij sluit daarmee al zijn toevoerwegen van zijn levenssappen naar het oude blad af met een kurken dammetje (dat rode gezwelletje), zodat die levenssappen zijn oude blad niet meer kunnen bereiken. En zo gaat het oude blad vergelen en verdorren en valt af. Maar tegelijkertijd vinden wij bij dat rode gezwelletje nog wat anders! Want daarvóór zit een klein gezwelletje, waarin al de knop en het nieuwe blad voor het komende jaar zit, en nu gaan al zijn sappen alleen naar dat nieuwe toe. De boom voedt dus alleen het nieuwe leven en het oude niet meer. Dat is wat de Heer ook van ons vraagt. Die kurken dam is het kruis van Christus, waardoor wij ons oude leven niet meer voeden, zodat ons nieuwe leven tot volle bloei en groei gaat komen door mee te werken met de Heilige Geest; en zo worden wij ook vol van de Heilige Geest.

Nog een volgende stap vinden wij in Gal. 6 vers 8: "Want wie op den akker van zijn vlees zaait, zal uit zijn vlees verderf oogsten, maar wie op den akker van den Geest zaait, zal uit den Geest eeuwig leven oogsten". Ook hier: twee akkers: de akker van het vlees, de oude mens, en de akker van den Geest, de nieuwe mens". En nu moeten wij daarop gaan zaaien. Wat is dat? Dat wij werken voor de toekomst! Een boer, die zijn akker bewerkt, begint met hem van stenen vrij te maken, en gaat dan zaaien met de bedoeling straks te oogsten. Hij werkt dus voor zijn levensbestaan. Gaat u het begrijpen? Als kinderen van God werken naar het vlees, dan zullen zij daaruit straks verderf oogsten, dat is b.v. werken voor een goede positie en om rijk te worden, enz...., dan zaait men op de akker van zijn vlees. Maar als men zo zaait om een schat in de hemel te krijgen, dan werkt men met de Heilige Geest mee, en zal uit de Geest eeuwig leven oogsten. Nog een laatste gedachte uit Rom, 8 vers 6: "Daarom dat het bedenken des vlezes, vijandschap is tegen God. Want het bedenken des vlezes is de dood, maar het bedenken des Geestes is het leven en vrede". Waarmee zijn onze gedachten altijd bezig? Met de dingen van hier beneden, of met de dingen, die van boven zijn? Zo zegt Col. 3 vers 1. het: "Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan de rechterhand Gods. Bedenkt de dingen, die boven zijn en niet die op de aarde zijn. Want gij zijt gestorven, en uw leven is verborgen met Christus in God. Wanneer Christus verschijnt, die ons leven is, zult ook gij met Hem verschijnen in heerlijkheid". Zijn Naam zij eeuwig geloofd en geprezen!

AMEN.

